

סיפור עממי מאוקראינה

צייר א. ראצ'ב

חיו ביחד שני עכברים קטנים, קורט ובורט, ותרנגול גדול.
העכברים ידעו רק לשיר ולרקוד ימים שלמים.
והתרנגול כל בוקר העיר את העולם בקריאה שלו ואחר כך
יצא לעבודה. ויום אחד, כשטאטא את החצר מצא שיבולת
גדולה.

"קורט! בורט!" קרא התרנגול "ראו מה מצאתי!"
באו העכברים ואומרים:
"צריך לדוש את השיבולת."
"ומי ידוש אותה?" שאל התרנגול.
"רק לא אני!" אמר קורט.
"רק לא אני!" אמר בורט.
"טוב" אמר התרנגול "אני אדוש אותה. וניגש מיד לעבודה.
והעכברים בינתיים שיחקו בכדור בסיס.
כשהתרנגול גמר לדוש קרא:
"קורט! בורט! בואו וראו כמה גרעינים יצאו מהשיבולת."

באו העכברים ואמרו:
"צריך עכשיו להביא את הגרעינים לטחנה, לטחון אותם לקמח."
"ומי יביא אותם?" שאל התרנגול.
"רק לא אני!" אמר קורט.
"רק לא אני!" אמר בורט.
"טוב" אמר התרנגול "אביא אותם לטחנה."
הוא שם את הגרעינים על הכתף והלך. ובאותו הזמן העכברים שיחקו בדילוגים. קופצים זה מעל זה ונהנים. חזר התרנגול מהטחנה ושוב קורא:
"בואו, קורט ובורט! הבאתי קמח!"
באו העכברים ואומרים:
"כן, תרנגולת. עכשיו צריך ללוש בצק ולאפות כיסנים!"

"ומי ילוש בצק" שאל התרנגול.
והעכברים כמו קודם:
"רק לא אני!" קורא קורט.
"רק לא אני!" קורא בורט.
התרנגול חשב וחשב ובסוף אמר:
"כנראה אני אלוש את הבצק."
הוא לש בצק, הביא עצים, הבעיר אש בתנור וכשהתנור
התחמם שם בו את הכיסנים.
גם העכברים לא מאבדים זמן. הם רוקדים ושרים.
כשהכיסנים היו מוכנים התרנגול הוציא אותם מהתנור ושם על
השולחן. והעכברים כבר שם. עכשיו לא צריך לקרוא להם.
"אוך, כמה אני רעב!" קורא קורט.
"כמה שמתחשק לי כיסן!" אומר בורט.

"אתה, אתה" עונים העכברים, והקול שלהם נשמע רק בקושי.

"ומה אתם עשיתם?"
מה יכלו כבר להגיד? אין מה לומר. קמו קורט ובורט
מהשולחן והתרנגול לא עצר אותם.
לא לבטלנים כאלה הוא אפה את הכיסנים!

הם התיישבו לשולחן והתרנגול אומר:
"לאט לכם. חכו רגע! אמרו קודם מי מצא את
השיבולת?"

"אתה מצאת" עונים העכברים בקול.
"ומי דש אותו?"

"אתה דשת." עונים העכברים.

"ומי הביא את הגרעינים לטחנה?"

"גם כן אתה" עונים העכברים בלחש.

"ומי לש בצק? מי הביא עצים? מי חימם את התנור, מי
אפה כיסנים?"